

[C. O. Pedersen.]

da vi gik ind paa dette, skulde denne Art af Forsorg og denne Supplering nøre op, og nu kommer Ministeren og siger — og det undrer mig, at Ministeren vil sige det rent ud, efter at vi i Sommer har bevilget Masser af Millioner ekstraordinært i Anledning af Arbejdsløsheden, foruden at vi har forhøjet de Bidrag, der skal bruges i Fremtiden til den varige Arbejdsløshedslov, og nu forleden Dag mødte Finansministeren paa sit Finanslovsforslag med en meget stor Forhøjelse til Arbejdsløsheden —, nu kommer Ministeren i Dag og siger: Ja, men efter at vi har faaet disse store Ydelser dels til den ekstraordinære, dels til den varige Arbejdsløshed, er Forholdene blevet meget værre for nogle Mennesker, og derfor skal vi have denne Lov!

Jeg maa ærlig talt sige: Gud maa vide, hvem det er der har Ansvaret for, at den Arbejdsløshedslov blev gennemført? Det var dog ikke os, der rendte Ministeren paa Dørene for at faa den! Tværtimod, det var omvendt. Vi havde ikke nogen som helst Brug for den Lov, det var Ministeren, der ønskede at faa alle disse Millioner. Det, vi havde Brug for, var Kriselovene til Erhvervene, og som Kompensation kom Ministeren og Socialdemokratiet og sagde: Ja, men vi maa have denne Arbejdsløshedslov — og saa fik de alle disse Millioner.

Og nu kommer saa Ministeren og siger: Nu er det meget værre end før, nu maa vi have denne Lov ogsaa, ellers kommer de alle sammen eller en stor Del af dem paa Fattigvæsenet. (*Socialministeren* [Steincke] ryster paa Hovedet). Ja, men det er jo Begrundelsen, Hr. Minister.

Jeg lagde Mærke til, at Ministeren lagde megen Sympati for Dagen for Alimenterne. Jeg skal ikke berøve Ministeren denne Sympati, men jeg maa meget bestemt protestere, naar han siger, at jeg ved denne Lejlighed i højere Grad end tidligere har talt udfordrende om dem. Jeg har nemlig altid brugt akkurat den samme — jeg kan gerne sige skarpe Vending om dem, og jeg finder oprigtig talt ikke, at disse Mennesker har andet Krav paa Samfundet end det, at vi betaler de Understøttelser, de skulde betale, og dernæst naturligvis underholder dem i Henhold til Grundlovens og Fattiglovens Bestemmelser.

Naar vi betaler de Bidrag, de er skyldige at betale, saa opfylder vi den samfundsmæssige Pligt overfor disse Menneskers Børn, og hvem det nu er de staar i Forhold til. De opfylder ikke deres Pligt, og derfor fastholder jeg min Karakteristik af disse Men-

nesker, uanset at de hos Socialministeren kan vente megen Sympati — han har aabenbart meget mere Sympati for dem end jeg.

Saa siger Ministeren til Slut, at Oppositionen kan takke sig selv for, at dette Lovforslag er blevet nødvendigt. Jeg tror nu ikke, han faar nogen Lov ud af det, saa for saa vidt kan det være os lige meget. Men jeg tør nok sige saa meget, at havde han i Sommer ladet forstaa, at inden vi godt og vel var kommet sammen til Efteraaret, vilde han komme med en ny Hjælpekasselov, som i Virkeligheden skulde tage Opgaven op efter den gamle, saa kan jeg garantere Ministeren for, at han ikke havde faaet sine Masser af Millioner til Arbejdsløsheden i Sommer, for saa kunde vi akkurat lige saa godt være blevet ved Hjælpekasselovene. Der var ingen Grund til at kræve Forandring i det Forhold, hvis vi alligevel skal tilbage til en Ordning af den Beskaffenhed. Saa har vi under alle Omstændigheder spildt, kasse-mæssigt set, de Millioner, vi har givet til Arbejdsløsheden. Det er der ikke nogen som helst Tvivl om. Oven i Købet var der den Fordel ved det andet, at de havde ligget paa et efter vor Opfattelse i mange Henseender mere passende Sted.

Det ærede Medlem Hr. Geert-Jørgensen og jeg tror ogsaa det ærede Medlem Hr. Mads Larsen talte om de stakkels arbejdsløse, som er kommet ud i Arbejdsløsheden og nu kommer ind under Fattigvæsenet. Det kan være meget godt, men det rører mig naturligvis ikke saa meget, naar det ærede Medlem Hr. Mads Larsen taler om gammelt Venstresind. Naar det ærede Medlem nu har holdt Stigbøjlen for Socialdemokraterne i 2½ Aar, gør det ikke noget nævneværdigt Indtryk paa mig.

Men jeg skal sige til begge de ærede Medlemmer, at hvis det var saaledes, at disse enkelte Mennesker kom ud i Arbejdsløshed, fordi Samfundet drev dem derud, saa lod dette Spørgsmaal sig dog diskutere en lille Smule. Men Sandheden er, at det er deres egne Organisationer, der driver dem derud ved en forrykt Tarifpolitik, som Erhvervslivet ikke kan honorere. (Modsigelse). Der er ærede Medlemmer, der afbryder mig, og det forstaaer jeg paa den Maade, at man har den Opfattelse, at naar der findes en Tarif paa — skal vi sige 1—2 Kr. Timen —, og der saa kommer en arbejdsløs og siger: „Jeg er villig til at tage Arbejde 10 eller 25 Ø. under Tariffen“, jeg forstaaer Afbrydelsen paa den Maade — det er det fortræffelige Medlem Hr. Jønson, der afbry-